

2. Zarzut drugi: naruszenie umów w rozumieniu art. 263 ust. 2 TFUE z powodu naruszenia zasady legalności administracji.
- Funduszowi gwarancyjnemu nie przysługuje jakiegokolwiek uprawnienie do wydania zaskarżonej decyzji stanowiącej tytuł wykonawczy. Artykuł 299 TFUE uprawnia Komisję, ale nie fundusz gwarancyjny, do działania w drodze decyzji stanowiącej tytuł wykonawczy. Ponadto art. 299 TFUE nie jest sam w sobie wystarczającą podstawą do wydawania wykonalnych decyzji. Uprawnienia zainteresowanych instytucji do przyjmowania takich aktów muszą wynikać z innych przepisów.
3. Zarzut trzeci: naruszenie traktatów na podstawie art. 263 ust. 2 TFUE z powodu braku roszczenia do żądania zwrotu zgodnie z załącznikiem II część B sekcja 2 pkt II.20 umowy o udzielenie dotacji.
- Zdaniem skarżącej pozwana nie jest uprawniona na podstawie postanowień umowy o dotację do odzyskania wydatków od pierwszego roku realizacji projektu wskazanego przez skarżącą. Koszty te są bowiem kwalifikowalne, a zatem muszą zostać uznane.
 - Nie można natomiast również zakwestionować faktu, że skarżąca nie jest uprawniona do zwrotu kosztów po wycofaniu się z projektu FIBROGELNET, ponieważ udział skarżącej w projekcie FIBROGELNET był uzasadniony licznymi naruszeniami norm proceduralnych dotyczących wycofania się beneficjenta z konsorcjum zgodnie z załącznikiem II część B sekcja 2 II.35. i następane, a koordynator wielokrotnie potwierdzał koszty ponoszone przez skarżącą jako wydatki kwalifikowalne zgodnie z załącznikiem II część B sekcja 2 pkt II.14 umowy o dotację, jeszcze przed rzekomym wycofaniem się z projektu. Skarżąca mogła zatem powołać się na ich otrzymanie zgodne z prawem.

Skarga wniesiona w dniu 7 października 2020 r. – KC / Komisja

(Sprawa T-580/20)

(2020/C 414/59)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: KC (przedstawiciel: adwokat L. Frölich)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- zasądzenie od Unii Europejskiej na rzecz skarżącej zapłaty odszkodowania za szkodę majątkową (odsetki oddzielnie) w wysokości 330 000 EUR dziennie począwszy od dnia 1 czerwca 2020 r. (włącznie) aż do daty przyjęcia przez Komisję Europejską decyzji, w ramach sprawy (*poufne*)⁽¹⁾, stosownie do postanowień i zasad wyroków w sprawach Dilly's Wellnesshotel C-493/14 z dnia 21 czerwca 2016 r. oraz Eesti Pagar AS C-349/17 z dnia 5 marca 2019 r.;
- zasądzenie od Unii Europejskiej na rzecz skarżącej odszkodowania za utratę szansy w wysokości 680 000 EUR dziennie począwszy od dnia 1 czerwca 2020 r. aż do daty przyjęcia przez Komisję Europejską decyzji, w ramach sprawy (*poufne*), stosownie do postanowień i zasad wyroków w sprawach Dilly's Wellnesshotel C-493/14 z dnia 21 czerwca 2016 r. oraz Eesti Pagar AS C-349/17 z dnia 5 marca 2019 r.;
- zasądzenie od Unii Europejskiej na rzecz skarżącej zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w wysokości 10 354 869,92 EUR,
- zasądzenie, że wskazane wyżej rekompensaty zostaną powiększone o odsetki za zwłokę naliczane od dnia ogłoszenia niniejszego wyroku aż do dnia całkowitej zapłaty, według stopy procentowej stosowanej przez Europejski Bank Centralny (EBC) do jego głównych operacji refinansowania, powiększonej o dwa punkty procentowe,
- obciążenie Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jeden zarzut oparty na trzech łącznych przesłankach określonych w orzecznictwie, a wynikających z wyroku z dnia 8 listopada 2011 r., *Idromacchine i in./Komisja*, T-88/09, EU:T:2011:641, zmierzający do pociągnięcia do odpowiedzialności Unii Europejskiej na podstawie art. 340 akapit 2 TFUE. Zarzut ten dzieli się na trzy części.

1. W pierwszej części zarzutu skarżąca podnosi, iż w swojej skardze do Komisji Europejskiej zawiadomiła o niezgłoszonych interwencjach państwa francuskiego przybierających formę kapitału inwestycyjnego w ramach funduszu zarządzanego przez spółkę prawa prywatnego dysponującą prawami wyłącznymi lub specjalnymi w rozumieniu art. 106 ust. 1 TFUE. Uważa ona, iż Komisja nie uwzględniła postanowień i zasad określonych w wyrokach sprawach *Dilly's Wellnesshotel C-493/14* z dnia 21 czerwca 2016 r. oraz *Eesti Pagar AS C-349/17* z dnia 5 marca 2019 r. Zdaniem skarżącej Komisja naruszyła, po pierwsze, zasadę „lex posteriori derogat legi priori”, po drugie, hierarchię norm określoną w art. 288 TFUE i po trzecie, zasadę „lex specialis derogat legi generali”. Wreszcie, Komisja naruszyła prawa proceduralne skarżącej nie wszczynając formalnego postępowania, przewidzianego przez art. 108 ust. 2 TFUE, w rozsądnym terminie.
2. W drugiej części zarzutu skarżąca podnosi, że pozbawiono ją decydujących i niezbędnych skutków prawnych wynikających z wszczęcia formalnej procedury, które pozwoliłyby jej uzasadnić przed sądami krajowymi istnienie obowiązku odzyskania rozpatrywanej bezprawnie przyznanej pomocy. Zdaniem skarżącej pozwoliłoby to jej na uzyskanie środków tymczasowych pozwalających zmierzyć się z pilnym problemem braku wystarczających dochodów.
3. W trzeciej części zarzutu skarżąca podnosi, iż bezpośredni i pewny charakter poniesionej szkody został wykazany na tej podstawie, że niezgodne z prawem zachowanie Komisji przeszkodziło jej w uzyskaniu wypłaty odszkodowania od władz francuskich, która pozwoliłaby jej na zapłatę jej zobowiązań bankowych, co spowodowało szkodę majątkową, utratę szansy oraz krzywdę, których zrehabilitowanie należy do Unii.

(¹) Nieujawnione informacje poufne.

Skarga wniesiona w dniu 17 września 2020 r. – *Ighoga Region 10 i in./Komisja*

(Sprawa T-582/20)

(2020/C 414/60)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Interessengemeinschaft der Hoteliers und Gastronomen Region 10 e.V. (*Ighoga Region 10*) (Ingolstadt, Niemcy), MJ i MK (przedstawiciel: Rechtsanwalt A. Bartosch)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie nieważności decyzji pozwanej z dnia 28 kwietnia 2020 r. w sprawie pomocy państwa SA.48582 (2017/FC) – Niemcy – domniemana pomoc państwa na rzecz *Maritim-Gruppe* i *KHI Immobilien GmbH* (Ingolstadt);
- Obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarga opiera się na jednym zarzucie, w drodze którego skarżąca dochodzi naruszenia przysługujących jej praw procesowych jako stronie zgodnie z art. 1 lit. h) rozporządzenia nr 2015/1589 (¹) z powodu odmowy wszczęcia przez pozwaną formalnego postępowania wyjaśniającego na podstawie art. 108 ust. 2 TFUE przeciwko Niemcom.